

[Mose Hansen.]

lige lagertillæg. Havde det høje ting sidste år fulgt mit partis henstilling om en forhøjelse af foderkornspriserne op til brødkornsniveau eller i hvert fald op til, hvor de nu efter lovforslaget fastlægges, er der ingen tvivl om, at det ville have haft den gavnlige virkning, at der ikke var blevet tilsået så store arealer med brødkorn, som tilfældet var i efteråret 1961. Det ville samtidig have haft den virkning, at staten i det kommende høstår, 1962-63, ville være blevet sparet for betydelige beløb til støtteopkøb af hvede og rug.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at statens udgifter ved brødkornsordningen i høståret 1961-62 vil være ca. 64 mill. kr. Men samtidig regnes der med, at der ved en forhøjelse af foderkornsprisen skulle blive en besparelse på brødkornsordningen i 1962-63, hvoraf de første 15 mill. kr. skal indgå i et fond, hvis grundlag er de 20 mill. kr., som staten under alle omstændigheder ifølge lovforslaget skal indskyde til fordeling blandt det kornkøbende mindre landbrug.

Jeg vil som min opfattelse gøre gældende, at der ikke i 1962-63 bliver nogen besparelse på brødkornsordningen i forhold til 1961-62, hvis vi får en normal høst. I den økonomiske situation med forringet likviditet vil landbruget søge at aflevere så meget brødkorn som muligt uanset den foreslåede foderkornspris, idet brødkorn jo er sikret en kontant afregning ved aflevering i modsætning til foderkorn. Kun hvis der til efteråret 1962 bliver tale om højere foderkornspriser end dem, kornloven betinger, kan der forventes besparelse på brødkornsordningen.

Mine bemærkninger tager sigte på, at skal der opnås en afbalancering af arealerne med brødkorn kontra foderkorn i fremtiden og samtidig en besparelse for staten på brødkornsordningen, er det nødvendigt, at landbruget allerede nu får klarlagt betingelserne — i hvert fald bør det fastslås, at der ved fremtidige ordninger på dette område vil blive tilstræbt en foderkornspris, der ligger på højde med brødkornsprisen.

Om kornpuljen vil jeg gerne som mit partis opfattelse gøre gældende, at der vel kan være forhold, der taler for, at staten lader et direkte tilskud på 20 mill. kr. plus

eventuel besparelse på brødkornsordningen indgå i en kornpulje til fordeling blandt mindre landbrugere, men at det dog er mit partis opfattelse, at de ikke skulle have været med ind i lovforslaget, idet en fordeling af disse penge til de mindre landbrug er med til at forsinke den omstillingsproces, som utvivlsomt er nødvendig for at effektivisere landbruget. Derimod er vi indforstået med, at afgifterne, der skal betales ved import af udenlandsk korn og kornprodukter, indgår i en pulje til fordeling blandt landbruget, idet disse penge er landbrugets egne penge.

Hvad angår forslag til lov om ændring i lov om afsætning af danske landbrugsvarer — den såkaldte bemyndigelseslov — er det mit partis opfattelse, at landbruget i lighed med, hvad der er tilladt andre erhverv, bør have ret til at få fastsat sine priser på hjemmemarkedet under ansvar over for monopoltilsynet og i forhold til produktionsomkostningerne, således som det allerede praktiseres for mælk og mejeriprodukter siden januar 1961.

Jeg har set fremført, at monopoltilsynet vil have et politisk direktiv for fastsættelse af priserne. Men ud fra det omfattende regnskabsmateriale, som landbruget er i besiddelse af, må det være muligt at finde et grundlag for en produktionspris for bacon, okse- og kalvekød, fjerkræ og æg.

Jeg vil gerne slå fast, at compensation i sig selv ikke er et mål for landbruget, men et nødværge, man har måttet gribe til, fordi den fri prisdannelse på eksportmarkedet er sat ud af kraft. Markederne lukker sig ved hjælp af importregulering, told o.s.v., og næsten alle lande støtter deres landmænd med subsidier. Den fri prisdannelse på eksportvarerne er således sat ud af funktion, og vi anser det derfor for forkert, at landbruget på hjemmemarkedet skal levere fødevarer til priser, der ligger under produktionsprisen, samtidig med at alle andre tager sig betalt for stigende omkostninger.

Det har som allerede sagt været nævnt, at monopoltilsynet ønskede et politisk direktiv for prisfastsættelsen. Måske er grunden den, at monopoltilsynet er klar over, at skal produktionsprisen fastsættes ud fra det, det koster at producere varerne, og med rimelig hensyntagen til en aflønning i erhvervet, som står i forhold til aflønning